

(82) Janez *sploh* ni nič delal. > Ne bo mu uspelo.

(81') pa kot (82):

(82') Marko je *veliko* delal. > Uspelo mu bo.

Zdaj pa to naše *delo* – besedo *delo*, kot jo »razume« jeziki – še malce spremenimo in se vprašajmo, v katero smer je lahko usmerjen sledeči argument:

(83) Janez je delal eno uro.

Če ne poznamo konteksta – in ne vemo, koliko časa je potrebno za opravilo, ki se ga je lotil Janez –, potem sta možni obe usmeritvi, pozitivna in negativna:

(83) Janez je delal eno uro. > Uspelo mu bo.  
> Ne bo mu uspelo.

Če pa smo soočeni z argumentativnim nizom kot:

(83') Janez je delal eno uro. > *Ampak* mu ne bo uspelo.

nas uporaba veznika *ampak* takoj, *ne glede na kontekst in empirična »dejstva«*, opozori, da je v normalnem oz. pričakovanem poteku dogodkov (ena) ura dela v takšnem primeru (ponavadi) dovolj za uspeh. Protivni veznik *ampak* nas tu opozori, da bodisi nimamo opraviti z normalnim potekom dogodkov – da so se razmere spremenile – bodisi moramo upoštevati nov, dodaten kriterij.

*Delo* pa lahko spremenimo še bolj. Če je bil (83) na neki način nevtralen primer, ki je omogočal dve nasprotni sklepanji, kaj lahko potem rečemo o primerih (84) in (85)?

(84) Janez je delal *samo* eno uro.

(85) Janez je delal *skoraj* eno uro.

Spet govorimo o istem »dejstvu« – eni uri dela –, jeziki pa s prislovoma *samo* in *skoraj* to dejstvo predstavi kot (v primeru (84)) nezadostno za dosego uspeha:

(84') Janez je delal *samo* eno uro. > Ne bo mu uspelo.

ali pa kot (v primeru (85)) zadostno za dosego uspeha:

(85') Janez je delal *skoraj* eno uro. > Uspelo mu bo.